

nu saae, at Vognen drejede ind i Præstegaarden, anede man, at Mads Vestrups Time var slaaet. Snakken om Præstens Forhold til Konen paa Bakkegaarden havde i den senere Tid faaet Træsko paa, og Folk var belavet paa en Katastrofe.

Mads Vestrup sad just ved Middagsbordet sammen med sin Familje og sine Husfolk. Ved Synet af Vognen rejste han sig bleg fra sin Plads, sagde, at han ikke befandt sig vel, og gik ud gennem Køkkenet. Fru Stine maatte tage mod Provsten, der straks erklærede, at det var hans Ønske at tale med hendes Mand i Enrum. Men Mads Vestrup var som opslugt af Jorden. Der blev raabt paa ham flere Gange, og man søgte i Stalden og Laden uden at finde ham. Først efter at Provsten havde ventet næsten en halv Time kom han frem ovre fra Vedskuret, hvor han havde holdt sig skjult. Han saae da ganske forstyrret ud af Øjnene. Ansigtet var graat, og Lemmerne skælvede.

Af Frygt og Beregning tilstod han straks Alt. Han greb heller ikke til Undskyldninger men bekendte skaanselsløst, at han havde levet i Synd og ikke haft Kraft til at rejse sig af sit Fald, endda det var gaaet op for ham, at det forvorpne Kvindemenneske havde haft flere. Kærester. Sit Ansvar overfor Gud blandede han Ingen i; men han haabede ved denne redelige Tilstaaelse at kunne formilde sine